

UZASADNIENIE

A. M. został skazany następującymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie Wydział VI Grodzki z dnia 24 listopada 2006 r. w sprawie **VI K 314/06** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione w dniu 30 września 2006 r. – na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym i dozór kuratora,

którą to karę w dniu 28 lutego 2008 r. wykonał w całości;

2. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 21 lutego 2007r. w sprawie **II K 16/07** za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk popełnione w dniu 10 października 2006r. – na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, dozór kuratora, zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej oraz powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zobowiązanie do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku,

gdzie następnie postanowieniem z dnia 19.01.2012r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,

następnie przedterminowo zwolniono postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 25.02.2014r. na okres próby i postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 20.11.2014r. odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie,

która to karę wykonał w całości;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 28 maja 2012 r. w sprawie **II K 124/12** za:

a) przestępstwo z art. 226 § 1 kk popełnione w dniu 7 marca 2012r. – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo z art. 288 § 1 kk popełnione w dniu 7 marca 2012r. – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

gdzie następnie kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet zatrzymania w dniach 7 i 8 marca 2012 r., jako dwóch dni pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 4 czerwca 2012 r. w sprawie **II K 47/12** za przestępstwo z art. 278§1 kk popełnione w dniu 18 stycznia 2011r. – na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym, zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej oraz powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

gdzie następnie postanowieniem z dnia 18.09.2014 r. zamieniono karę ograniczenia wolności na zastępczą karę 45 dni pozbawienia wolności;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Wąbrzeźnie z dnia 9 września 2014r. w sprawie **VII K 239/14**, za przestępstwo z art. 226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnione w dniu 20 czerwca 2014r. – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, dozór kuratora, zobowiązanie do powstrzymania się od nadużywania alkoholu oraz do wykonywania pracy zarobkowej i cztery nawiązki na rzecz pokrzywdzonych;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Wąbrzeźnie z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie **VII K 285/14**, za ciąg przestępstw z art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnionych w dniu 22 lipca 2014r. i w okresie od 18 do 21 lipca 2014r. – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet zatrzymania w dniu 22 lipca 2014r. jako jednego dnia pozbawienia wolności, zasądzenie powództwa cywilnego.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 09 października 2015 roku, w sprawie **II K 72/15**:

- połączono skazanemu jednostkowe kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie Wydział VI Grodzki z dnia 24 listopada 2006 r. w sprawie **VI K 314/06** (opisanym powyżej w pkt 1) oraz Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 21 lutego 2007r. w sprawie **II K 16/07** (opisanym powyżej w pkt 2) i wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu: wykonaną w całości karę 10 miesięcy ograniczenia wolności w sprawie VI K 314/06, jako 150 dni kary pozbawienia wolności, wykonaną w części, tj. od dnia 9 marca 2015r. z zaliczeniem okresów 21 marca 2012r.-18 czerwca 2012r. oraz 6 lipca 2013r.-25 lutego 2014r., karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie IIK 16/07, uznając tę karę łączną za wykonaną w całości;

- połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 28 maja 2012r. w sprawie **II K 124/12** (opisanym powyżej w pkt 3) oraz Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 4 czerwca 2012r. w sprawie **II K 47/12** (opisanym powyżej w pkt 4) i wymierzono mu karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu wykonaną w całości karę 3 miesięcy ograniczenia wolności w sprawie II K 47/12, jako 45 dni kary pozbawienia wolności;

- połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Wąbrzeźnie z dnia 9 września 2014r. w sprawie **VII K 239/14** (opisanym powyżej w pkt 5) oraz Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Wąbrzeźnie z dnia 16 grudnia 2014r. w sprawie **VII K 285/14** (opisanym powyżej w pkt 6) i wymierzono mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności,

które to kary wykonał w całości w dniu 25 sierpnia 2016 roku.

7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 18 lipca 2017 roku, w sprawie **II K 133/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 07 maja 2017 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres zatrzymania od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności;

8. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 28 lipca 2017 roku, w sprawie **II K 116/17** za przestępstwo:

- popełnione w okresie od 17 marca 2017 roku do 20 marca 2017 roku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

- popełnione w dniu 22 marca 2017 roku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z tym ustaleniem, że czyny te stanowiły ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 21 listopada 2017 roku, w sprawie **II K 260/17** połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie Wydział II Karny z dnia 18 lipca 2017 roku, w sprawie II K 133/17 (opisanym powyżej w pkt 7) oraz Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 28 lipca 2017 roku, w sprawie II K 116/17 (opisanym powyżej w pkt

8) i wymierzono mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zliczono zatrzymanie w sprawie II K 133/17 od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności;

którą będzie wykonywał od dnia 22 września 2018 roku.

9. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 30 października 2017 roku, w sprawie **II K 203/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 23 czerwca 2017 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono 1 dzień zatrzymania w dniu 17 lipca 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

którą wykonuje od dnia 27 listopada 2017 roku;

10. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 24 stycznia 2018 roku, w sprawie **II K 273/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 23 sierpnia 2017 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono 1 dzień zatrzymania w dniu 23 sierpnia 2017 roku od godz. 20:55 do dnia 24 sierpnia 2017 roku do godz. 15:13, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

którą będzie wykonywał od dnia 14 sierpnia 2019 roku.

Dowód:

- karta karna k. 17-18

- wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k. 3-5, k. 25-28, k. 31-32, k. 34-37)

- wyrok Sądu Rejonowego w Chełmnie (k. 29-30)

- postanowienie Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k. 33)

- akta sprawy II K 203/17, II K 260/17, II K 273/17, VI K 314/06, II K 16/07, II K 124/12, II K 47/12, VII K 239/14, VII K 285/14, II K 72/15, II K 133/17, II K 116/17, II K 260/17, II K 273/17, II K 203/17

Skazany przedłożył do akt sprawy zaświadczenie z dnia 15 lutego 2018 roku z Zakładu Karnego nr 2 w G., z którego wynika, że jest aktualnie nieodpłatnie zatrudniony w/w jednostce oraz zaświadczenie z dnia 16 lutego 2018 roku, z którego wynika, że od 04 stycznia 2018 roku przebywa w oddziale terapeutycznym dla skazanych uzależnionych od alkoholu, gdzie odbywa terapię.

Dowód:

- zaświadczenie z dnia 15.02.2018 r. k. 9

- zaświadczenie z dnia 16.02.2018 r. k. 10

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie należało ustalić, jaki porządek prawny powinien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego A. M. wyroku łącznego.

Analiza czasu, w którym popełnione zostały czyny objęte omawianymi powyżej wyrokami wskazuje, że czyny opisane w pkt. 1-6 miały miejsce przed nowelizacją kodeksu karnego obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 roku, natomiast w pkt. 7-10 po nowelizacji.

Sąd miał też na uwadze, że wyroki w sprawach 1-6 wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Pozostałe wyroki zostały natomiast wydane po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396).

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. Art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Wobec powyższego, Sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej A. M. i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Po dokonaniu analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 01 lipca 2015 roku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 01 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 pkp).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach od 1 do 6 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 09 października 2015 roku, w sprawie II K 72/15. Wyrokiem tym rozważono wszystkie skazania A. M. do dnia wyrokowania, a kolejne skazania – wyrokami opisanymi wyżej w punktach 7-10 – nastąpiły za czyny popełnione po wydaniu wszystkich wyroków jednostkowych (z punktów 1-6), tak więc co do kar orzeczonych tymi wyrokami zachodziła tzw. powaga rzeczy osądzonej i dlatego postępowanie należałoby umorzyć, stosując przepisy rządzące karą łączną przed 1 lipca 2015 roku.

Kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w pkt 7 i 8 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 21 listopada 2017 roku, w sprawie II K 260/17. Wyrokiem tym nie rozważono jednak wszystkich skazań A. M. do dnia wyrokowania.

Wskazać należy, że wyrok skazujący A. M. opisany w pkt 7 został wydany w dniu 18 lipca 2017 rok, w sprawie o sygnaturze II K 133/17. Przed tą datą skazany dopuścił się występku, za który skazano go w w/w procesie oraz występków, za które został skazany w sprawie II K 116/17 oraz w sprawie II K 203/17. Przepięstwa te tworzą zbieg, obejmujący rozstrzygnięcia o karach zasadniczych zawartych w wyrokach:

- a) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 18 lipca 2017 roku, w sprawie II K 133/17 za przestęstwo popełnione w dniu 07 maja 2017 roku;
- b) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 28 lipca 2017 roku, w sprawie II K 116/17 za przestęstwo: popełnione w okresie od 17 marca 2017 roku do 20 marca 2017 roku oraz popełnione w dniu 22 marca 2017 roku;
- c) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 30 października 2017 roku, w sprawie II K 203/17 za przestęstwo popełnione w dniu 23 czerwca 2017 roku.

Łączeniu podlegały zatem kary:

- kara 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- kara 1 roku pozbawienia wolności,
- kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazać należy, że łączeniu nie podlegała kara za czyn popełniony w dniu 23 sierpnia 2017 roku, za który A. M. został skazany wyrokiem w sprawie II K 273/17, bowiem został on popełniony po wydaniu wyroku opisanego w pkt. 7 – pierwszego wyroku podlegającego łączeniu.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi 1 rok pozbawienia wolności oraz 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kar łącznych zaliczeniu podlegają okres zatrzymania od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 133/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 17 lipca 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 203/17, okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 203/17 od dnia 27 listopada 2017 roku.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 01 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestęstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów mogłyby podlegać wyłącznie kary, w tym kary łączne, orzeczone wobec A. M. w wyroku:

- a) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 21 listopada 2017 roku, w sprawie II K 260/17,
- b) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 30 października 2017 roku, w sprawie II K 203/17,
- c) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 24 stycznia 2018 roku, w sprawie II K 273/17,

które nie zostały jeszcze wykonane w całości.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. Zasadę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

Łączeniu podlegała:

- a) łączna kara 1 roku pozbawienia wolności,
- b) kara 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- c) kara 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie nie wystąpiły też okoliczności wyłączające wydanie wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 3 kk, ponieważ żaden ze wskazanych wyroków zapadłych w stosunku do skazanego nie został orzeczony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec A. M. mieści się w granicach od 1 roku pozbawienia wolności (najsurowsza kara łączna orzeczona wyrokiem w sprawie II K 260/17) do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar podlegających łączeniu).

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlegają okres zatrzymania od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 133/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 17 lipca 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 203/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 23 sierpnia 2017 roku od godz. 20:55 do dnia 24 sierpnia 2017 roku do godz. 15:13, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 273/17, okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 203/17 od dnia 27 listopada 2017 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec A. M..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona, godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym, przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popelnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłyby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłyby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...))

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej orzekanej w ramach przepisów zarówno sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona A. M. z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec skazanego w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Analiza związku podmiotowo-przedmiotowego w niniejszej sprawie pozwala na przyjęcie, że był to związek dość ścisły i nieprzerwany. Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez A. M., a opisanymi w sprawach zachodził zasadniczo bliski związek czasowy, albowiem czyny objęte wyrokami w sprawach opisanymi w pkt. 7-10 były popełnione w przeciągu sześciu miesięcy. Wszystkie czyny - poza opisanym w pkt 7 - zostały popełnione w W.. Czyny opisane tymi wyrokami były skierowane przeciwko temu samemu dobru - mieniu. Sąd ma jednak na uwadze, że nie można przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2011 r. II KK 172/10).

Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Skazany jest osobą, która nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań. A. M. jest osobą kilkunastokrotnie karną, przede wszystkim dopuszczał się on przestępstw przeciwko mieniu. Kilkakrotne skazania za przestępstwa tego

samego rodzaju świadczą o braku poszanowania dla norm prawnych i nieskuteczności dotychczasowych zabiegów resocjalizacyjnych. Należy ocenić jego postawę jako wysoce naganną.

Uwzględniając rodzaj i zakres popełnionych przez skazanego przestępstw, orzeczenie kary łącznej nie może stanowić dla skazanego swoistej premii, niwecząc cele jakie przyświecały sądom wymierzającym poszczególne kary jednostkowe. Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że przepisy art. 85 kk i art. 86 kk określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej, lecz nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Racjonalizacja kary orzekanej w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie karania i mieć charakteru jednokierunkowego (por. wyrok SN z 21.08.2007r. sygn. II KK 96/07, OSNKW 2008, z. 1, poz. 6; podobnie postanowienie SN z 23.01.2007r. sygn. IV KK 459/06, Prokuratura i Prawo 2007/5/1).

Sąd nie znalazł żadnych przesłanek, aby orzec karę łączną pozbawienia wolności w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Zastosowanie zasady absorpcji pozostawałoby w sprzeczności z zasadami prewencji ogólnej oraz szczególnej i prowadziłoby do nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw.

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że wobec A. M. winna być wymierzona kara łączna przy zastosowaniu zasady asperacji.

Kierując się zatem tymi wskazaniem Sąd zwrócił uwagę na to jaka kara byłaby faktycznie do odbycia przez A. M., przy wyborze każdego z porządków prawnych.

Dokonując wyboru przepisów obowiązujących do dnia 01 lipca 2015 roku, Sąd za zbieg obejmujący kary orzeczone wyrokami II K 133/17, II K 116/17, II K 203/17 mógłby orzec karę pozbawienia wolności w wymiarze od 1 roku do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (z zaliczeniem okres zatrzymania od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 133/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 17 lipca 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 203/17, okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 203/17 od dnia 27 listopada 2017 roku). Łączeniu w tym wypadku nie podlegałaby kara 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone w sprawie II K 273/17, która podlegałaby odrębnemu wykonaniu.

Stosując przepisy obowiązujące po dniu 01 lipca 2015 roku, możliwe jest połączenie skazanemu podlegających wykonaniu kar i kar łącznych pozbawienia wolności w sprawach II K 260/17, II K 203/17, II K 273/17 i możliwe jest wówczas wymierzenie kary łącznej od 1 roku pozbawienia wolności do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Reasumując, uwzględniając całość uregulowań, uznać należy, że względniejszą ustawą dla A. M. jest ustawa obowiązująca od dnia 01 lipca 2015 roku. Na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlegają okres zatrzymania od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 133/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 17 lipca 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 203/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 23 sierpnia 2017 roku od godz. 20:55 do dnia 24 sierpnia 2017 roku do godz. 15:13, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 273/17, okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 203/17 od dnia 27 listopada 2017 roku.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 4 kk w zw. z art. 91 § 2 kk połączył skazanemu łączną karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 21 listopada 2017 roku, w sprawie II K 260/17, karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 30 października 2017 roku, w sprawie II K 203/17, karę 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II Wydział Karny z dnia 24

stycznia 2018 roku, w sprawie II K 273/17 i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania od dnia 08 maja 2017 roku godz. 01.30 do dnia 08 maja 2017 roku godz. 18.20 jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 133/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 17 lipca 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 203/17, 1 dzień zatrzymania w dniu 23 sierpnia 2017 roku od godz. 20:55 do dnia 24 sierpnia 2017 roku do godz. 15:13, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności w sprawie II K 273/17 oraz okres dotychczas odbytej kary w sprawie II K 203/17 od dnia 27 listopada 2017 roku.

Na podstawie art. 576 § 1 kpk Sąd pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte wyrokiem łącznym, pozostawia do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 572 kpk Sąd umarzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adw. M. M. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści złotych sześćdziesiąt groszy) wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu, w tym podatek VAT w stawce 23 % od tego wynagrodzenia.

Sąd mając na uwadze sytuację majątkową skazanego na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od opłaty sądowej a wydatkami obciążył Skarb Państwa.